

Elzárkózunk, vagy befogadjuk?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a Máté szerinti evangélium 23. fejezetének a 37.-től a 39. verséig a következőképpen:

„Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek! Hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, ahogyan a kotlós szárnya alá gyűjti a csibéit, de ti nem akartátok! Íme, elhagyatottá lesz a ti házatok. Mert mondom nektek, nem láttok engem mostantól fogva mindaddig, amíg azt nem mondjátok: Áldott, aki az ÚR nevében jön!”

Urunk, hányszor, de hányszor nem hallgattunk a Te hívó szavadra... Nyisd meg szívüket a te ígédre! Ámen.

Kedves Testvéreim!

A bölcs ezt kérdezte a tanítványaitól: „Hol lakik Isten?” – A tanítványok megütközve válaszolták: „Mester! Micsoda kérdés ez?? Isten dicsősége *mindenhol* megmutatkozik a teremtett világban!” – Mire a bölcs csak ingatta a fejét: „Isten *csak ott* lakik... – ahová Őt *beengedik*.”

Emlékszünk-e annak a samárai falunak a történetére, amelyik nem engedte be Jézust? Ekkor mondta Jézus, hogy „A rókáknak barlangjuk van, az égi madaraknak fészük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania.” (Lk 9,58) **Kedves Testvéreim! Hányszor nem engedték be már mi magunk Jézust az életünkbe...** És ha valaki erre figyelmeztetett minket, akkor... – nehezteltünk rá. Ha valaki pedig *kitartóan és intenzíven* figyelmeztetett a Jézustól való elzárkózásunkra minket, akkor talán – még meg is gyűlöltük őt. Embert (reménységeink szerint) ezért mi ölni nem fogunk – de csak azért, mert ebben az évszázadban ezt már (*békeidőben...*) errefelé nem szokás.

Az ókorban a hirtelen felháborodásból jött közösségi ítélethozatal, a megkövezés gyakori volt. Az igeszakaszunk Jézus a farizeusok és az írástudók ellen mondott beszédének a vége. A beszédében Jézus felsorolja azokat a prófétákat, akiket üldöztek, megkorbácsoltak, keresztre feszítettek, vagy (mint Zakariást) az áldozati oltár előtt köveztek meg (Mt 23,34-35). Ez után hangzik el az igeszakaszunk elején a „Jeruzsálem, Jeruzsálem” figyelmeztetés. A Szentírás szövegében ritka az ilyen kettőzés: igen erős hangsúlyt jelent. Utána Jézus nem múlt időben beszél arról, hogy Jeruzsálem megölte és megkövezte prófétáit, hanem jelen időben mondja: „megölöd” és „megkövezed”. *Folyamatos* ez a jelen. *A mai nap is tart még...* Naponta halnak vértanúhalált keresztény testvéreink. Bennünk is sokszor forr az indulat – ha emberhalálhoz nem is vezet.

Csak a gyilkosság lenne vajon Jézus elutasítása? Mi nem öltünk – tehát büntelenek vagyunk? Ez bizony messze nem így van... Az elutasításnak ezer módja – és ezer oka van. De egyetlen ok a legfontosabb: azért nem engedjük mi be Jézust az életünkbe, mert nagyon jól tudjuk, hogyha Jézust beengedjük, akkor – Jézus átrendezi az életünket. Félig nem lehet követni Jézust, csak egészen. Jézus követésének *következményei* vannak. Ahogyan János apostol figyelmeztetett bennünket az oltár előtt felolvasott ígében: „Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvel, hanem cselekedettel és igazsággal.” (1Jn 3,18). Jézus követése a szeretet önfeláldozó cselekedeteiben jelenik meg.

Nem ismeretek kellenek Jézusról – az kevés... A múlt heti igénkben Jézus ezt mondta az írástudóknak: „Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert azt gondoljátok, hogy azokban van az örök életetek: pedig azok rólam tesznek bizonyosságot, és mégsem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen. (Jn 5,39-40). **Az ismeretek helyett – amelyek halottak, Jézus befogadása kell – amely élővé tesz.**

A jövő heti igénk (Lk 7,36-50) fogja megmutatni azt, hogy **pusztán az, hogy a házunkba fogadjuk be Jézust, az sem elég.** Simon, a farizeus maga kéri Jézust, hogy egyen a házában. És utána Jézus megdorgálja Simont, hogy nem adott vizet a lába megmosására, nem csókolta meg, és nem kente meg olajjal a fejét. „Ejha! Hát dőzsölni szeretett ez a Jézus?” Nem! A szívébe való befogadás, a szeretet hiányát róta fel Simonnak, amikor összehasonlítja Simont a bűnös nővel, aki a könnyeivel öntözte, a hajával törölte, csókoltatta és drága olajjal kente meg Jézus lábát. **Nemcsak a házunkba, hanem a szívünkbe is be kell fogadnunk Jézust.**

Ha nem döbbenünk rá arra, hogy Jézus befogadása nélkül az életünk üres, akkor olyanok leszünk, mint a laodíceai gyülekezet, amelyik ezt az ítéletet kapta: „*Tudok cselekedeteidről, hogy nem vagy sem hideg, sem forró. Bárcsak hideg volnál, vagy forró! Így mivel langyos vagy, és sem forró, sem pedig hideg: kiköplek a számból. Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és nincs szükségem semmire; de nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a szánalmas és a szegény, a vak és a mezítelen*” (Jel 3,15-17). **Hiába érezzük magunkat gazdagnak – Jézus nélkül nyomorultak és szánalmasak vagyunk.**

Pedig milyen szeretettel hív minket Jézus! Újra és újra. Fedezzük fel a szeretet legbensőbb hangját abban a gyönyörű hasonlatban, amelyik a csibéit a védelmező szárnya alá gyűjtő kotlósról szól. Már az ószövetségi hagyományban is a megtért prozelita a sekinának, azaz Isten dicsőségének a védelme alá került. Isten dicsősége pedig a frigyládán lévő két kerub *szárnyai* alatt mutatkozott meg. A mi összegyűjtésünk Jézus esetén nemcsak fizikai védelmet, hanem lelki közösséget is jelent.

A mai igeszakaszunk szinte szó szerinti másolatát Lukács oda illesztette be az evangéliumi leírásába, amikor Jézus megkezdi a *(Lukácsnál szinte végeláthatatlanul hosszú)* vonulását Jeruzsálem felé. Amikor Jézus befejezte útját, „és meglátta a várost, megsiratta” -- „*kő kövön nem marad benned, mert nem ismerted fel a meglátogatásod idejét*” (Lk 19,41.44). Ezt a jelenetet festette le Enrique Simonet gyönyörű festményén.

Amikor a Szentföldön zarándokoltam, nagyon mély emlékként maradt meg bennem a Jeruzsálem határában lévő „Dominus flevit”, azaz az „Úr sírt” templom. Ezt a könnyecsepp alakú templomot 1953 és 55 között építették Antonio Barluzzi tervei alapján. Az oltár mozaikja egy tyúkot ábrázol, ahogyan a csibéit a szárnya alá gyűjti. Figyeljük meg a liturgián is kiosztott képen, hogy a tyúk feje körül glória van.

A tyúknak 6-8 féle hívása van. Van olyan, amikor enni vagy inni hívja a csibéit. De van olyan is, amikor a ragadozó elől a szárnya alá gyűjti őket. Ne legyünk mi hülyébbek, mint egy párnapos, ostoba csibe! Higgyük el Urunknak: ha hív bennünket, akkor annak nyomós oka van!

Mert ha ellene szegülünk Urunk hívásának, és nem akarjuk Őt befogadni, akkor Isten nem fog ott lakni, ahol mi vagyunk. Elhagyatottá lesz a mi házuk, és nem látjuk meg Isten dicsőségét. Messze nem csak a Jeruzsálemi templom pusztulásáról szól tehát az, amit Jézus a mai igeszakaszunkban mond, hanem a mi saját életünkről is. *„Haragvó Isten lenne tehát Isten? Haragvó Jézus lenne Jézus?”* Messze nem így van! A tyúkanyó hasonlat sem ezt támasztja alá. Emlékezzünk arra, amikor a saját városa, Názáret nem fogadta be Jézust, mondván, hogy *„Vajon nem az ácsmester ő, Mária fia, Jakab, József, Júdás és Simon testvére? Nem itt élnek-e közöttünk húgai is?”* (Mk 6,3) Mi történt utána? *„Nem is tudott itt [Jézus] egyetlen csodát sem tenni azon kívül, hogy néhány beteget – kezét rájuk téve – meggyógyított.”* (Mk 6,5). **Jézus nem rosszat tervel ellenünk, ha mi ellenszegülünk, hanem nem tudja megtenni azt a jót, amit egyébként megtett volna!** Nem azért, mert nem mindenható, hanem azért, mert az ember Isten által adott szabadságát Isten nem vonja vissza. **Jézus elutasítása nem a haragjának szolgált ki bennünket – hanem saját magunknak. A saját vágyainknak, ürességünknek, ellenségeskedésünknek és gyilkos indulatainknak. Ha mi nem mondjuk az Atyának, hogy „legyen meg a te akaratod”, akkor az Atya mondja ezt nekünk. És higgyük el, hogy a mi önfejtő akaratunk teljesülése a legnagyobb baj, ami minket érhet...**

De nem ez a történet vége! Mint ahogyan a mai igeszakaszunknak sem az elhagyatás a vége. **Az elhagyatás csak addig van, „amíg azt nem mondjátok: Áldott, aki az Úr nevében jön!”** (Mt 23,39b). Kedves Testvéreim! *Van* a megtérésre esély! *Most is! Ma is!* Ha szívből átérezzük a virágvasárnap Hozsannáját, és nem fordul bennünk péntekre „Feszítsd meg!”-gé – akkor *nem a halálé* az utolsó szó! Mert ahogyan Lukács írja: „Kardélre hányják és fogságba viszik őket mindenféle nép közé, és pogányok tapossák Jeruzsálemet, **amíg be nem telik a pogányok ideje.**” (Lk 21,24). **Lehet, hogy csak a következő nemzedék jut be a Kánaánba – de: – kedves testvéreim – lehetünk mi magunk az utánunk következő nemzedék!** És akkor igaz lesz az, amit Ézsaiásnak mondott Isten: „Ti szomjazók *mind*, jöjjetek vízért, még ha nincs is pénzetek! ... „jöjjetek hozzám! Hallgassatok rám, és *élni* fogtok! *Örök szövetséget* kötök veletek”. (Ézs 55,1.3). Jézus pedig ezt mondta nekünk: „Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: *maradjatok meg* az én szeretetemben!” (Jn 15,9). **Ha befogadjuk Jézus szeretetét: *Élni* fogunk – és *meg is maradunk* benne. *Fogadjuk be* tehát Jézus szeretetét a mi szívünkbe, és *maradjunk is meg* az Ő szeretetében ezen a földön – és majd az örök életben is. Ámen.**